

KAPITOLA PRVNÍ

Čím víc se blížili k hraniční pevnosti, tím bylo údolí užší. Strmé, téměř kolmé stěny se tyčily vysoko nad nimi a bránily slunečním paprskům, ačkoli se blížilo poledne. Dno údolí spočívalo ve stínu. Slunce se tam dostalo jen na pár hodin denně, a proto tu ještě ležela silná, hluboká vrstva sněhu, i když do jara už zbývalo jen pár týdnů.

Navzdory sněhu se malá skupinka pohybovala rychleji, když dosáhla vrcholu prudkého stoupání, jež vedlo do průsmyku, a teď šla opět po rovině.

Skupinka s sebou měla dva dvoukolové vozíky, každý tažený jedním malým, podsaditým koníkem. Na vozících bylo úhledně naskládané nařezané dřevo, a když už měly prudký kopec za sebou, vezla se na nich většina bratrstva Volavek. Jeho členové si posedali na volná místa mezi prkna a trámy.

Hal se Stigem jeli na jezdeckých koních a vedli celou skupinu. Jezdectví bylo pro oba vůdce Volavek nová dovednost. Stig rozhodl, že by se jí měli naučit.

„Konec konců,“ řekl svému skirlovi, „pořád se ocitáme na místech, kde se od nás čeká, že budeme jezdit. Tak bychom se to měli naučit. Ušetříme si tím spoustu chození.“

Hal souhlasil, Stig se porozhlédl po okolí a sehnal dva koně. Zachránil je před životem tažných zvířat a udělal z nich jezdecké koně. Byla to velmi klidná malá zvířata, tichá a poddajná. Vůbec se nepodobala divokým válečným koním nebo rychlým, štíhlonohým aridancům z pouště na jihu. Zato však vezla oba jezdce bez protestů – i Barney, který musel nést mohutného Stiga. V případě potřeby bylo možné oba koně pobídnout do pomalého cvalu, v extrémních případech i do neohrabaného trysku.

Jakmile Stig sehnal koně, najal Hal jednoho z araluenských lukostřelců, který se v koních vyznal, aby je naučil základy jezdeckví. Přetrpěli si nutné pády, modřiny a drobná zranění a stali se z nich poměrně slušní jezdci. Byli to přece jen zdatní a obratní mladí muži s dobrým smyslem pro rovnováhu a rytmus, což potřebovali, aby svůj pohyb sladili s krokem koně.

Až na jednu výjimku.

„Nemám rád klus,“ prohlásil Hal. „Vždycky jdu dolů, když kůň jde nahoru. Je to nepřírozený způsob cestování a bolestivý.“

Jeho araluenský učitel, který uměl při klusu vysedat naprosto instinktivně a neměl tušení, jak to má někoho naučit, našel snadné řešení.

„Tak klusem nejezdí,“ řekl mladému skirlovi. „Když spěcháš, jeď cvałem nebo tryskem. Když ne, jdi krokem.“

To Halovi přišlo rozumné a od té doby klus ignoroval. Občas, když viděl Stiga, jak ladně vysedá, když je Barney v klusu, pocítil bodnutí žárlivosti. Lákalo ho zeptat se Sti-

ga, jak to dělá, ale nechtělo se mu přiznávat svou vlastní nedostatečnost.

„Raději neklušu,“ říkával s čelistí tvrdohlavě zatátou, kdykoli na to přišla řeč.

Zato Thorn se raději jízdě na koni obloukem vyhýbal, i když mu Stig nabízel, že mu sežene koně.

„Já koním nevěřím,“ řekl Thorn a podezřívavě zíral na dva malé podsadité koníky, na nichž jezdili jeho přátelé. „I ti malí jsou několiknásobně těžší než já. Mají velké zuby a kopyta tvrdá jako kyj. A jsou záłudní.“

„Záludní?“ podivil se Hal a láskyplně pohladil heboučkový nos svého koně Jakea. „Jsou dokonale spolehliví.“

„Možná pro tebe,“ odpověděl Thorn temně. „Pro mě ne. Ty velké zuby by mi klidně ukously pár prstů – a já mám už jen jednu ruku.“

A pravda je, že Barney a Jake cítili Thornovu nedůvěru a nelibost a reagovali podobně. Když se Thorn přiblížil k Barneymu zazadu moc blízko, koník často vyhodil kopyty a snažil se ho kopnout. A Jake několikrát vyrazil hlavou jako had a bolestivě Thorna kousl do ramene. S mazaností svého plemene to ale nedělali *pokaždé*, když se k nim Thorn přiblížil. Nechali ho ukolébat do falešného pocitu bezpečí, a pak ho bez varování znovu kopli nebo kousli.

I teď, když starý mořský vlk odhodlaně krácel vedle nich ve sněhu, se Jake snažil nenápadně příkrást blíž a odhadoval přitom vzdálenost mezi svými zuby a odrbanou, záplatovanou ovčí vestou, která zakrývala Thornovo rameno – to bylo Jakeovo oblíbené místo ke kousání. Hal věděl, co má jeho kůň v plánu, a tak trhnul otěžemi proti jeho krku a zatlačil mu pravým kolenem do boku, čímž koně dostal od Thorna dál.

Thorn si toho pohybu všiml, stejně jako Jakeova rozhořčeného trhnutí hlavou, když byly jeho plány zmařeny.

„Vidíte?“ řekl. „Říkám vám, že těmhle zvířatům se nedá věřit.“

Stig cítil, že se Thorn chce pustit do další přednášky o zlovolnosti koňského druhu, a tak rychle změnil téma hovoru.

„Co to vlastně do Eraka vjelo?“ zeptal se Hala. „Je to něco vážného, nebo se nám na stáří trochu pomátl?“

Hal se zazubil. „Zkus se o tom ‚stáří‘ zmínit před ním. Nejspíš tě praští po hlavě tou velkou holí se stříbrnou hlavicí, kterou teď nosí.“ Odmlčel se, a pak odpověděl na otázku. „Ne. Doslechl se, že Temudžajové čenichají kolem hranice.“

„To dělají pořád,“ řekl Stig přezíravě.

Ale Hal zavrtěl hlavou. „Dělají to teď mnohem častěji než obvykle,“ řekl. „Proto Erak chce, aby Lydia provedla průzkum za hranicí, zatímco my prověříme tu pevnost.“

Jejich loď byla během zimních měsíců na souši kvůli opravám a údržbě, takže Volavky měly dostatek času. Erak, oberjarl Skandijců, si povolal Hala do svého sídla uprostřed Hallasholmu. Mladý bojovník patřil k Erakovým nejdůvěryhodnějším skirlům. Hal vedl elitní skupinu bojovníků, která tvořila jeho posádku, ale Erak věděl, že Hal je mnohem víc než jen statečný válečník. Byl chytrý, což řada kapitánů vlčích lodí nebyla. Dokázal zhodnotit situaci všímavým a bystrým pohledem, a právě to Erak v tomto případě potřeboval.

„Jeďte se podívat na hraniční pevnost,“ nařídil mladému muži. „Přesvědčte se, že je zabezpečená proti útoku. A zjistěte, jestli není způsob, jak ji zabezpečit ještě lépe.“

Pevnost Ragnak bránila Hadí průsmyk, úzký průchod na rozhraní Skandie, Teutlandu a Temudžajska. Průsmyk byl jedinou použitelnou cestou dolů z hor s přístupem k rovnému skandijskému pobřeží. Hal se přesunul k velké mapě na zdi Erakova sídla a studoval průsmyk a pevnost. Věděl, že stěny průsmyku jsou strmé a pevnost je umístěna tam, kde se k sobě přibližují a zužují průsmyk jen na dvacet kroků.

„Máte tam lukostřelce?“ zeptal se.

Erak přikývl. „Patnáct. Měním je každé tři týdny společně se zbytkem posádky – třiceti muži. Tam nahoře je zima a nouze o všechno, nemůžu je tam nechat o moc déle – ačkoli v zimě je občas těžké, aby se tam střídající posádka dostala.“

Od temudžajského pokusu o obsazení země, ke kterému došlo už před lety, dostávala Skandie od svého spojence, Araluenského království, jednotku sta lukostřelců ročně.

Lukostřelci kompenzovali nerovnováhu mezi skandijskými bojovníky ozbrojenými sekerami, oštěpy a meči a temudžajskými lukostřelci na koních. Umožňovali Skandijcům bojovat palbou proti palbě, zejména pokud byli usazení na zabezpečené pozici, jakou byla například hraniční pevnost.

„Uvažoval jsem,“ řekl Hal pomalu, „že bychom mohli umístit dvojici drtičů na každou stranu útesů – sem a sem.“ Ukázal na jednu i druhou stěnu za pevností. „To by temudžajským jezdcům přichystalo nepěkné překvapení, kdyby se rozhodli zaútočit.“

„Drtiče?“ zeptal se Erak. „Myslíš tu obří kuši, kterou máš na přídi?“

Hal přikývl. „Mohli bychom postavit střelecké plošinky v půli útesu. Pak bychom mohli pokrýt přístupové cesty k pevnosti dřív, než se Temudžajové vůbec dostanou na dostřel.“

„To je dobrý nápad,“ řekl Erak a uvědomil si, že právě proto si k tomuto úkolu vybral Hala. Mladý muž byl schopný přijít s novými a nečekanými nápady, jako byl třeba tento. Erak si dokázal představit, jak velké posílení obranných prvků pevnosti budou dvě masivní kuše znamenat.

„Hned se do toho pustím,“ řekl Hal a ustoupil od mapy. „Postavím je tady, pak je rozeberu k přepravě a znovu je sestavím, až budou plošiny hotové. Budu potřebovat žezivo na stavbu těch plošin.“

Erak pokrčil rameny. „Tam nahoře je spousta stromů.“

Ale Hal zavrtěl hlavou. „Trvalo by dlouho, než bychom porazili stromy a nařezali z nich trámy a prkna. Lepší bude, když si dovezeme všechno potřebné s sebou. Pár vozíků tažených koňmi přes průsmyk nějak dostaneme. Navíc nechceme Temudžajům dát najevo, že posilujeme obranu. Pokud plánují útok, mohli by se rozhodnout urychlit ho.“

„To je pravda. Udělej to, jak říkáš. A když tak o tom přemýšlím, mohl bys tu vaši holku poslat na výzvědy přes hranice, aby zjistila, jestli se tam neshromažďuje temudžajské vojsko.“

Oba věděli, že Lydia, jediná ženská příslušnice bratrstva Volavky, je zkušená vyzvědačka. Dokázala by překročit hranice a dostat se na temudžajské území, aniž by ji nepřítel uviděl či uslyšel. Hal neměl proti tomuto návrhu žádné námitky.

„Raději bude dělat tohle, než stavět plošinky,“ řekl na rozloučenou a odešel ze sídla sehnat nářadí a vybavení.

„A co si myslíš ty?“ zeptal se Stig. „Chystají se Temudžajové k další invazi?“

Temudžajové byli bojovná, kočovná rasa žijící za horami východně od Skandie. Kráčeli po cestě dobývání a nadvlády a už dlouho žárlivým, nepřátelským okem obhlíželi bohaté země západu – Galiku, Teutland a dokonce i Araluen. Jenže předtím, než by mohli rozšířit svůj vliv až tam, museli by dobýt Skandii a ovládnout její loď. Před několika lety podnikli proti Skandijcům přímý útok a probili se přes horský průsmyk až k úzké pobřežní pláni u Hallasholmu. Skandijci s pomocí malé araluenské jednotky rychle vycvičených lukostřelců je odrazili. V poslední době obrátili Temudžajové svou pozornost jinam, dobývali a plenili země na východě. Ale pořád se vraceli ke skandijské hranici, k místu své jediné porážky, a zkoušeli pevnost obrany v Hadím průsmyku, kudy se jim kdysi povedlo proniknout.

Byli to krutí a nelítostní nepřátelé: podsadití, houževnatí bojovníci, zkušení jezdci a skvělí lukostřelci, střílející z hřbetu koně ze svých krátkých zakřivených luků. Jejich armáda byla velmi pohyblivá a generálové schopní a vynalézaví. Stručně řečeno, byli to obávaní nepřátelé.

Přítomnost Temudžajů, která představovala dlouhodobé ohrožení bezpečí Skandie a jejího lidu, byla pro Hala a jeho vrstevníky každodenní skutečností. Halova generace vyrůstala s velmi dobrým povědomím o Temudžajích

a jejich agresivnímu postoji vůči Skandii. Bylo potřeba mít se před nimi na pozoru a být neustále připraven. Temudžajové byli hrozbou, již nešlo ignorovat. Pokud by vycítili nějaké oslabení ve skandijské bojeschopnosti, okamžitě by se přihnali z hor jako ničivá povodeň. Ale Hal i ostatní Skandijci dobře znali své vlastní schopnosti a bojové dovednosti. Dokud byl Hadí průsmyk v bezpečí a pevnost Ragnak udržována a obsazena silnou posádkou, byli Temudžajové problém, který se dal řešit. Odpovědí na jejich hrozbu byla neustálá bdělost. Nebezpečí by hrozilo jen tehdy, kdyby Skandijci polevili ve své pozornosti, nebo kdyby Temudžajové náhodou našli jinou a nechráněnou cestu z hor dolů na pobřežní pláně.

Zatím nenastala ani jedna z těchto možností. Čas od času Temudžajové vyzkoušeli obranu pevnosti Ragnak. Pokaždé, když to udělali, zjistili, že posádka je připravená a více než schopná odrazit je.

Thorn bojoval s Temudžaji před lety, když se dostali až k pobřeží.

„Chtějí přístup k moři,“ odpověděl na Stigovu otázku. „Vždycky ho chtěli. A chtějí naše lodě. Mají v plánu ovládnout naši část světa.“

„Okouzlující lidé,“ okomentoval to Hal.

Thorn pokrčil rameny. „Válka a dobývání, v tom jsou dobří,“ řekl. „Pro ně žijí. Jejich vůdci vědí, že pokud nebudou dobývat nová území, začnou Temudžajové bojovat mezi sebou a kmenové společenství se nakonec rozpadne. Jsou jako žralok, musejí se pohybovat, aby zůstali naživu. Musejí být v pohybu, musejí bojovat a dobývat.“

„Opravdu si myslí, že je sem pustíme a necháme jim naše lodě?“ zeptal se Hal.

Thorn zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že si myslí, že když nás porazí a ovládnou, budeme dělat to, co nám řeknou.“ Odmlčel se a usmál se. „Samozřejmě by nás nejprve museli porazit a ovládnout.“

„A ještě předtím by se museli dostat přes hranici tady nahore. Což je dost tvrdý oříšek,“ dodal Stig.

„Oříšek, který bude díky nám mnohem tvrdší,“ souhlasil Hal.

Všichni tři na pár vteřin zmlkli a přemýšleli o nadcházejícím úkolu a o jeho významu pro dobro Skandie i ostatních okolních národů.

Thorn varovně pozvedl hák proti Jakeovi, který se opět začal sunout směrem k němu.

„Jen to zkus, ty chlupatý sude,“ řekl. „Koninu už jsem jedl. Příště bych ti mohl to kousnutí oplatit.“